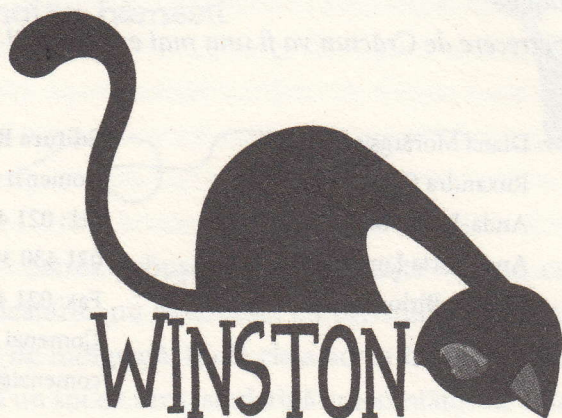

Libris .RO

Respect pentru oameni și Frauke Scheunemann

Pe urmele spărgătorilor casei de bani

Traducere din limba germană și note
de Dragoș Dinulescu

 Booklet
fiction | 2017

Biftec Stroganoff, poliția

și un motan hămesit

Starea babușcâi se înrăutățește văzând cu ochii. E în bucătărie, nu prididește cu privitul pe fereastră și scutură capul atât de indignată, încât clăia aceea impunătoare de păr, care alcătuieste un soi de turn, se clatină amenințător de colo colo.

— Unde-i Ana cu copil? se burzuluiește ea de una singură în timp ce ia oalele de pe foc și le așază lângă chiuvetă. Dacă mai aștept mult, atunci nici mâncarea nu mai e bună!

Mâncarea nu mai e bună? Păi ar fi mare păcat, fiindcă ce-a gătit acolo babușca chiar că miroase cum nu se poate mai îmbietor, ca să nu mai spun că trag mare nădejde să mă aleg și eu cu ceva. Mâncarea cu pricina pare a fi făcută aproape în întregime din bucăți de carne de vită din cea mai de soi – numai când mă gândesc la ea începe să-mi plouă-n gură. Cică i se zice biftec Stroganoff, dar, lăsând la o parte un nume așa de ciudat, e gătit totuși de babușca, iar la gust e de-a dreptul dumnezeiesc. Adevărul e că babușca însăși e o bucătăreasă cu talent dumnezeiesc, iar eu unul, ca membru al familiei ăsteia, nu pot decât să salut faptul că în ultimul timp își face atât de des de lucru prin bucătărie.

Eu, adică Winston Churchill, de meserie prea-distins și prea-negru motan din rasa British Shorthair, cu gusturi dintre cele mai rafinate. De aceea e și recomandabil să mi se gătească cât mai proaspăt. Asta

Resp dacă nu vrei să-mi stricați tot cheful. Iar la un așa soi de gătit babușca se pricepe ca nimeni alta. Țsta-i și motivul pentru care bătrâna doamnă se bucură de înalta mea considerație.

Firește, colegii mei umani de apartament nu sunt neapărat de aceeași părere. Unul dintre ei, singurul bărbat de pe aici în afară de mine, e profesorul Werner Hagedorn. Când se uită babușca urât la el fiindcă iar și-a lăsat cărțile împrăștiate pe unde-a apucat, atunci chiar că profesorul oftează din adâncul rărunchilor. Am impresia că, în astfel de momente, îl apucă dorul după vremurile în care locuia singur, numai cu mine, în ditamai mândrețea de apartament, și putea să-și lase lucrurile să zacă pur și simplu pe unde avea el chef. Ei, ce liniște era tot timpul pe la noi... Ce mai, ruptă din rai!

De când Werner și-a luat o menajeră nouă, pe Ana, situația s-a schimbat cu desăvârșire. Ana s-a mutat la noi împreună cu fiica ei, Kira. Și, odată cu puștoaica asta de treisprezece ani, a prins și casa cu adevărat viață. La început, toată chestia mi s-a părut curată prostie, dar, încetul cu încetul, a trebuit și eu să recunosc că traiul meu de până atunci fusese, de fapt, unul cât se poate de plicticos. Kira a ajuns între timp cea mai bună prietenă a mea și, cot la cot, am izbutit să descâlcim cazuri de detectivi adevărați. Fiindcă și copiii, și pisicile sunt niște detectivi de primă mână, iar când fac pereche, sunt neîntrecuți!

Ce-are babușca de-a face cu toate astea? Păi e foarte simplu – ea e bunica Kirei, venită din Rusia și care, de ceva vreme, locuiește la noi. La drept vorbind, avusese de gând să stea în vizită doar câteva zile. Mai apoi însă, și-a dat seama că ajutorul ei în privința educației copilei și, în general, în gospodăria noastră este indispensabil. Așa că a rămas, pur și simplu, cu noi.

În privința asta, Ana e însă chiar și mai puțin încântată decât Werner.

N-are niciun chef să locuiască împreună cu maică-sa. Nu prea pricep eu de ce, dar așa e la oameni: când se fac mari, se vede de departe că nu le mai face câtuși de puțin plăcere să stea cu părinții. Ce-i drept, de cele mai multe ori și noi, pisicile, trebuie să ne părăsim familiile, și asta încă de mici. Dar, la urma urmelor, zău dacă aș fi avut ceva împotriva dacă maică-mea ar fi tors și ea prin casă, pe la Werner. Chiar dacă, spre deosebire de babușca, nici vorbă să se priceapă la gătit.

Cu pași hotărâți, babușca trece pe lângă mine, străbătând holul. O avea cumva de gând să iasă pe stradă, să le caute pe Ana și pe Kira? Ei bine, nu, s-a dus doar să ia telefonul de pe comoda de lângă ușa de la intrare. Bate cu nădejde în tastele aparatului, după care îl duce la ureche.

— *Gde jă tî? Pacemu ne padhodiš k telefonu?*

Iar dacă se-apucă babușca să se rățoiască pe rusește, atunci chiar că-i vine să tune și să fulgere. De obicei, își dă silința să vorbească în germană. Pe mine nu mă deranjează însă câtuși de puțin, fiindcă și eu știu rusa la perfecție, așa că îmi dau seama că bătrâna bodogănește fiindcă Ana nu răspunde la telefon. De unde știu eu rusește? Mda, asta chiar că-i o poveste lungă, dar așa, pe scurt fie spus, chestia e că odată, când pe Kira și pe mine ne-a prins o furtună și ne-a lovit trăsnetul, am ajuns să facem schimb de trupuri. Să nu-ți vină să crezi, nu? Și totuși, asta e adevărul. Slavă Domnului că, după ceva timp, am putut să ne preschimbăm la loc. Așa se face că m-am ales cu ceva iscusințe de-ale oamenilor, pe care le-am păstrat. De-atunci știu nu numai rusește, ci și să citesc și să scriu.

Babușca se întoarce spre mine.

— Hai, mârirtan, zice ea, cu un potop de „r“-uri. Dacă Ana și Kira vin prea târziu, noi o să mâncăm. Și-o să capeți și tu ceva din Stroganoff ăsta. Că-i foarrte gustos!

Respectiv Torc încântat. O minunăție de plan, nu altceva! Iar dacă alea două n-o să se-arate până la prânz, o să mă aleg cu încă și mai mult! De obicei, de la babușca nu capăt decât o bucățică. De data asta însă, pare hotărâtă să-mi umple castronul cu o porție cumsecade. Taman pe placul meu!

Babușca pornește din nou spre bucătărie, cu mine pe urmele ei. Odată ajunsă acolo, îmi așază castronul pe masă, apucă un polonic zdravăn și...

Și chiar atunci aud descuindu-se ușa apartamentului. Iar Ana și Kira își fac intrarea în casă! Babușca lasă de îndată polonicul deoparte și o întinde spre hol. Oh, nu! Nu cumva asta înseamnă că nu mă aleg cu niciun pic de Stroganoff? De ce au trebuit să apară tocmai acum? Până acum au pierdut vremea cine știe pe unde și tocmai acum li s-a năzărit să se întoarcă, exact la momentul nepotrivit. Curată obrăznicie!

— Buni, buni! Închipuie-ți, poliția a trecut azi pe la noi, pe la școală! zbiară Kira, dând năvală în apartament și aruncându-și ghiozdanul pe jos.

Imediat, bunica face ochii mari.

Babușca nu-l vede cu ochi buni pe cel care nu-și pune imediat lucrurile la locul lor și nici nu încape vorbă că ghiozdanul n-are ce să caute pe jos, în hol, ci în camera copilului.

Firește, Kira nici nu se sinchisește de indignarea bunică-sii și-și vede mai departe, agitată, de povestea ei:

— La ăia de la Sophie Scholl¹ s-a dat o spargere astă-noapte! Hoții au luat pur și simplu seiful cu totul! Au intrat în biroul directorului

¹ Sophia Magdalena Scholl (1921-1943), eroină a rezistenței împotriva național-socialismului german, arestată, condamnată la moarte și executată pentru răspândirea de manifeste antihitleriste în incinta Universității din München.

Reș și-au smuls din perete dulapul blindat. Și pe urmă pe-aici ți-e drumul, cu bani cu tot. Incredibil, nu?

Miorlau! Păi asta chiar că sună palpitant și, pentru o clipă scurtă de tot, uit până și de foamea care-mi dă ghes. Școala Sophie Scholl se află chiar lângă Gimnaziul Wilhelmin, unde merge Kira. Numai că, în timp ce Gimnaziul Wilhelmin, cu fațada albă și turnulețele lui, arată ca un castel, clădirea școlii Sophie Scholl – deși impunătoare – are doar o fațadă din cărămidă falsă, roșie la culoare. În câteva rânduri chiar m-am pomenit așteptând în fața ei, și asta fiindcă cele două școli țin câteva ore și activități școlare în comun. La drept vorbind, zău că-mi vine greu să-mi închipui cum de-au fost în stare niște spărgători să scoată ditamai casa de bani dintr-o clădire care-i ca o fortăreață, uriașă și de necucerit.

Babușca, dimpotrivă, nu se-arată deloc impresionată de poveștile Kirei:

— Hai, mergi și-așază în bucătărie. Că se răcește mâncare!

— Buni, tu chiar n-ai înțeles deloc ce ți-am povestit adineaori? Au intrat spărgătorii în școală!

Dimitra Kovalenko pufnește disprețuitor și scutură din cap.

— *Da, da*, zice babușca pe rusește. Asta am priceput-o eu. Ce nu pricep e ce-i cu voi așa de târziu! Că doar n-o avea nevoie poliția de ajutorul tău, măi copile!

Înainte să apuce Kira să spună ceva, îi răspunde Ana, care, între timp, ajunsese și ea în hol.

— Nu, mamușca, nu de ajutorul ei, ci de-al meu! Kira n-a făcut decât să stea după mine.

— Nu mai spune! Ajuți tu poliție?

— Chiar așa. Poliția le-a luat declarații astăzi la prânz tuturor celor care au o cheie de la intrarea în școala Sophie Scholl. Că doar

Resp infractorii ăștia trebuie să fi intrat cumva în școală, de-au ajuns tocmai în biroul directorului.

— Și tu ai cheie?

— Vezi că știi? Că doar în fiecare joi după-amiază dirijez orchestra comună a claselor mici în aula celor de la Scholl. Așa că vezi bine că am nevoie de-o cheie pentru ca la sfârșit să pot încuia în urma mea.

Așa-i! Joia, Ana vine întotdeauna târziu acasă. Așa se face că, între timp, a ajuns mai mult profesoară de muzică decât menajeră. Lucru cu care se îndeletnicise și în Rusia, țara din care, cu cinci ani în urmă, cu Kira de mână, a venit încoace. Acolo – mai exact, în orașul Omsk – le preda copiilor pianul și muzica vocală. Iar de când Kira, împreună cu mine și prietenii mei din trupa de pisici din curte, a reușit să-l bage la închisoare pe fostul profesor de muzică al Gimnaziului Wilhelmin, Ana a ajuns să predea ea muzica acolo. Mai întâi doar așa, din când în când, iar acum tot mai des. Prin urmare, nu-i mai rămâne prea mult timp pentru dereticatul gospodăriei lui Werner.

Pentru asta o avem însă acum – slavă Domnului! – pe babușca. Iar dacă Ana e la școală, se agită pe-aici babușca, cu cârpele și polonicele ei. Și dacă se-ntâmplă să n-aibă de lucru cu niciuna dintre uneltele astea, atunci stă cu ochii pe Kira, ca să-și facă serios temele sau să exerseze la pian cu tragere de inimă. În concluzie, e mai mereu în priză când e ceva de trebăluit. S-a instalat în fosta cămăruță de lucru a lui Werner și, în scurtă vreme, locul cu pricina a devenit noul ei cartier general. Săracul de Werner a trebuit să-și care toate cărțile și hârțoagele, cu birou cu tot, într-un colț al camerei de zi. Între noi fie vorba, Werner al meu a suportat totul bărbătește, spunându-și că e doar un aranjament provizoriu, până își găsește babușca o locuință a ei. Părea un plan bun. Și asta chiar dacă n-am nici cel mai mic habar ce vrea să însemne „aranjament provizoriu“.

Respectiv: După cum habar nu am nici când capăt și eu odată ceva din biftecul ăla! Între timp, mi s-a făcut o foame de lup. Sper să nu-și închipuie oamenii ăștia ai mei că m-am pus pe tors. Nici vorbă! De fapt, îmi chiorăie stomacul!

Din păcate, nu mă bagă nimeni în seamă. Ana îi dă înainte cu poliția și parcă a înțepenit acolo, în hol.

— Am fost luați la întrebări fiecare în parte și, firește, a durat destul de mult. Au vrut să știe dacă am observat ceva suspect sau dacă n-am împrumutat de curând cuiva cheia de la intrarea în școală sau am pierdut-o.

— Și tu ai pățit așa ceva? se interesează babușca.

Ana clatină din cap.

— Nu. E o cheie universală, care se potrivește la toate ușile din școală și de care am grijă ca de ochii din cap!

— Bine atunci. Hai să mâncăm! hotărăște babușca, cu o vehemență care nu admite obiecții.

Și cine ar îndrăzni să obiecteze când vină vorba de-așa mâncare gustoasă? Eu sigur nu!

Kira se uită puțin prin preajmă, după care se îndreaptă spre bucătărie și se așază la masă. Dar de-abia apucă bunică-sa să-i umple farfuria, că gândul îi zboară din nou la spargerea de la școală.

— Știi, buni, ăsta a fost deja al treilea furt al unei case de bani în numai patru săptămâni.

— De unde-ai vrea să știi eu asta? întreabă babușca.

Pe bună dreptate. Nici eu nu știam nimic despre așa ceva. Dar nimica-nimicuța! Nu exagerez deloc, deși, în general, mă consider un motan foarte bine informat.

— Crede-mă pe cuvânt, e așa cum îți zic! insistă Kira, cu o mutră serioasă. Iar hoții s-au ales cu o sumă de bani de-a dreptul uriașă.

Res
Numai la Sophie Scholl ar fi vorba de vreo cinci mii de euro – cheltuielile pe-o săptămână pentru cantina școlii!

Ana încuviințează din cap, întărind spusele Kirei, iar babușca face ochii mari.

— Da, bucătarul pur și simplu nu mai știe ce să facă, îi dă Kira înainte. Cu ce să facă el cumpărăturile pentru masa de prânz?

Sfântă sardină în ulei! Prin urmare, situația e cât se poate de serioasă! Și cum să nu fie, dacă n-o să se mai dea nimic de mâncare la cantină! Sunt sigur că nu orice copil are norocul Kirei și o *buni* care să gătească aproape-n fiecare zi numai minunății. Încep să dau din coadă.

Ana râde.

— Ia uitați, s-a supărat Winston! Când e vorba de mâncare, nu-i mai arde lui de glumă. Hai, Kira, pune-i și lui niște cărniță în castronel.

În sfârșit! Oricât o fi de tristă soarta bietului bucătar al școlii, eu unul nu-mi mai încap în blană de bucurie că, în sfârșit, s-a gândit cineva și la mine. Kira își face de lucru cu o lingură, după care așază castronelul lângă vasul meu cu apă. Ce miros îmbietor! Lacom, mă și reped, așa-i de gustos totul!

— Mârrrtan foame mereu! zice babușca. I-o plăcea lui, dar dacă se face prea gras, trebuie pus la regim!

Cum adică „prea gras“? Că doar sunt zvelt și mlădios și, foarte probabil, într-o formă de zile mari!

Kira chicotește.

— Winston, la regim? Colegul nostru de apartament n-ar fi prea încântat de treaba asta. Mă rog, dacă pe Odette n-o deranjează c-o să vină o vreme când o să târâie cu el ditamai burdihanul... Tu ce-ai de zis, Winston? Crezi c-o să se mai uite la tine așa, cu burtică? Dacă da, atunci vezi-ți de mâncat mai departe.

Respe
 Ce treabă are Odette cu toată povestea asta? Odette este cea mai frumoasă pisică albă pe care ți-o poți închipui și, totodată, este cea mai bună prietenă a mea. Locuiește în curtea din spatele casei noastre. Nu mai știi pe nimeni cu care să mă înțeleg așa de bine. Adică pe nimeni în afară de Kira. Și-atunci, cum s-o deranjeze dacă pun și eu ceva mai multă grăsime pe șolduri? Doar e cea mai bună prietenă a mea! Pentru ea nu contează decât calitățile mele interioare. Și de-astea chiar că am cu nemiluita! Sunt descurcăreț, prietenos, săritor, cu mintea brici și... ăăă, am uitat ceva? Ah, da, mai sunt și modest, desigur. Și curajos nevoie mare. Că altfel cum aș fi reușit să prind doi răufăcători în carne și oase? Și, în afară de toate astea, mă țin încă destul de bine. Cu burtă sau fără burtă. Nu-i așa?

Pe furiș, mă măsoz din priviri. Să fi ajuns puțin cam gras? Hm, poate doar puținel. Dar chiar s-o deranjeze asta pe Odette? Că doar nu sunt pântecos ca Spike, motanul care-și face veacul prin curtea noastră. Și, firește, sunt mult mai îngrijit decât Caramel, tovarășul lui Spike, care o fi el subțirel, dar e tare ciufulit. Dar dacă Odette n-o să mă mai găsească la fel de arătos cum o găsesc eu pe ea?

La gândul ăsta, mă pomenesc că-mi rămâne-n gât ultima bucățică de biftec Stroganoff și numai anevoie izbutesc s-o fac să-mi alunece spre stomac. Dar iau hotărârea ca de-acum înainte să fiu mai atent la ce mănânc și să fac mai multă mișcare. Alergatul sigur face bine la fizic și, ca să fiu sincer, m-am cam lenevit în ultimele săptămâni. Zăcutul pe canapeaua din camera de zi sau turele pe care le dau din an în Paști prin curte nu-s câtuși de puțin potrivite dacă vrei să rămâi în formă.

Bineînțeles însă că n-am niciun chef s-alerg de unul singur prin Hamburg. Nu că m-ar împiedica ceva, fiindcă, de câteva săptămâni, ne-am montat trape pentru pisici la ușa de la camera de zi și la cea de